Ч. 195. Второк 13 вересня (31) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

На поли війни настала хвилева застоя. Як доносить Куропаткін до царя, дня 10 с. м. не було в послідних днях крім кількох незначних стичок між обосторонними патрулями, ніякої важнійшої битви. Причина тої застої лежить в великім утомленю як Японців так і Росиян, а крім того в дощах, котрі замінили цілу Манджурию в одно величезне багно.

З Токіо подають урядово виказ страт, які мали Японці в битвах під Ляояном від дня 26 серпня. Після того виказу загальні страти виносять 17.539 людий, між ними 136 официрів убитих і 464 ранених. То загальне число так ділить ся: на праве крило припаде 4.466 людий, на центр 4.992, а на ліве крило 7.681. — Бюро Райтера подає, що ґенерал Курокі доносить, немов би по битві під Ляояном перевезли Росияни 10.000 ранених в напрямі північно-західнім до Мукдену, а полишили на поли борби 3.000 трупів, котрих Японці похоронили. — Як Times доносить, наміряє Куропаткін займити становище на дорозі між Мукденом а Харбіном, імовірно в Телїні і там опирати ся Японцям. Курокі наближає ся вже до Мукдену, але его войска ще не перейшли ріки Гун. Власти російскі виїзджають з Мукдену. — Японьске посольство в Льондоні оголошує, що хоч Росияни підпалили Ляоян, заки его покинули, то мимо того Японцї забрали там величезні запаси поживи і муниції. — Про відворот Куропаткіна подає анґлїйска Daily Expres такі вісти: Положене росийскої армії не є так безвихідне, як загально думали, головно задля того, що ґенерал Маєндорф з армією 42.000 людий здержує успішно напір Курокого о 20 кільометрів від Мукдену. Курокі ударив на него в середу в полудне, але був відбитий з великими стратами. Він нападав відтак ще кілька разів, але все безуспішно а між тим більша половина росийскої задної сторожи вспіла дійти безпечно до Мукдену. Однако один відділ в силї 12.000 людий єсть все ще в великій небезпечности. Він стоїть на полудне від Мукдену в найбільшім утомленю і сумнївають ся всї, чи удасть ся єму дігнати головну силу Куропаткіна. Але все таки великий плян армії Курокого не удав ся. Росийске ліве крило своєю геройскою хоробрістию уратувало цілу армію Куропаткіна. Росийска армія поділена тепер на пять частий. Перша дійшла вже до Телїну, де робить поспішно приготовленя до оборони тої місцевости; друга єсть більше менше в половині дороги між Мукденом а Телїном, третя єсть в Мукденї, четверта творить задну сторожу під командою ґенерала Маєндорфа а на пяту напирають з трех сторін Японцї і она має малу надію, аби могла добити ся до Мукдену. Коло Мукдену, як кажуть, не буде ніякої битви, а при Телїні лише тоді, коли Маєндорфови удасть ся на довший час здержати Японців; в противнім случаю мусить Куропаткін відступати аж до Харбіна. Японцї мали стратити до середи 29.600 людий, а Росияни 34.000, не числячи кінноти. Вість, немов би Японцї мали здобути 97 армат, мусить бути — як пише Daily Express — фальшивою, бо росийска задна сторожа не має взагалї так богато армат, а Куропаткін головну часть артилєриї вислав на північ насамперед.

З під Порт Артура заповідають ріжні донесеня нові японьскі атаки на ту кріпость; однако то видає ся мало імовірним, аби ґенерал Ноґі по дотеперішних неудачах, старав ся дальше взяти Порт Артура приступом. Імовірнійше, що Японцї розпочали вже правильну облогу. І так доносять, що они сиплють вже шанцї під самими росийскими фортами. — Про дальші борби довкола Порт Артура телеґрафують: В ночи на 31 серпня відкрили росийскі рефлектори японьску фльотилю торпедовців, що супроводила корабель до закладаня мін. Набережні росийскі батериї затопили той корабель.

15)

В КРАЮ ДАЛЯЇ-ЛЯМИ.

(Після Веґенера, Свен-Гедіна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Заким я остаточно вибрав ся в дорогу, хотів ще зробити маленьку пробу і переконати ся, чи і де буде найлїпше перейти через пустиню. Отже я видав на день 11 грудня такий приказ: Верблюди, що мають служити до проби, треба перевезти через ріку, треба приготовити відповідний провіянт і удержувати звязь межи обома берегами ріки. В часі моєї неприсутности має хата так бути направлена, щоби в ній можна мешкати. Велика до ріки звернена комната має бути розділена на дві менші, з котрих середна має одержати подвійні стіни з очерету і они мають бути оббиті повстею, щоби ні звідки не дуло. Поміст має бути вистелений ситником і виложений коврами, на самій середині має бути зроблене місце на огонь а понад тим в криші має бути діра на дим. Хата має станути готова аж до того часу, коли я верну.

Підчас коли я дня 11 грудня занятий був моїми науковими розслідами, мої люди взяли ся перевозити на другий бік ріки. Ітн по леду було небезпечно, бо ріка ще не була добре замерзла а гнати верблюди у воду значило то само, що їм смерть робити. Але мої козаки дали собі раду; они притягнули порон і поперевозили верблюдів одного за другим.

Вечером того дня навідав ся до мене хінський писар, котрого амбан з Карашару прислав був до мене, щоби він розвідав ся про моє здоровле, а поправді, щоби він вивідав ся, хто я такий. Пізно вечером прийшов був до мене мій давний приятель, Назер Бек, та лишив ся у мене на ніч. Він розповів менї, що коло Тіккеплік показали ся дикі верблюди і він на власні очи видів недалеко від гостинця до Туржану стадо, зложене з пять штук.

Дня 12 грудня, коли ми мали вибирати ся в дорогу, була така студінь, що люди таки відразу костеніли, скоро лиш вийшли на двір. Козаки були повбирали ся, як би мали іти до північного бігуна. З нами ішов також Паван Аксакал (сивобородий стрілець), веселий, високого росту старик із села Янґі-кил, що в недовзі став був нашим найлїпшим приятелем і старав ся як лиш міг, нам прислужити ся. Наша каравана складала ся з чотирох верблюдів, на котрих ми на переміну їхали і з двох псів. Козаки позабирали були також рушницї до польованя. Ми пустились відтак до села Янґі-кил. Ми взяли були з собою також запас леду, бо вода з озера Баш-кил єсть солона, від коли відплив его перед 10 роками замкнено. Сільце, в котрім тепер живе 20 родин, було давнїйше над озером Янґі-кил, але коли перед осьми роками 11 людий умерло там на віспу, всї здорові повтікали звідтам і перенесли ся над озеро Баш-кил, але взяли з собою і назву села. Тут такий звичай, що скоро лиш хтось занедужає на віспу, всї здорові розбігають ся зараз на всї сторони.

Ми ішли відтак вздовж полудневo-західного берега озера; оно коло берегів вже було замерзло, але на середині синіла ся ще вода. Що оно ще не зовсім було замерзло, то длятого, що вода має в собі богато соли. Озеро єсть 20 кільометрів довге а місцями на один або два кільометри широке. В его глубині видко ще досить низькі горби піску. Недалеко від его берегів видко було керницї, які тут покопали чабани з Янґі-кил, бо вода з тих керниць не так солона як з озера.

Три дні ходили ми в сих сторонах і шукали місця, з котрого би найлїпше вибрати ся в пустиню. Остаточно постановили ми вибрати долину озера Тана-баґладі і вернули назад до нашої зимівки та стали лагодити ся в дальшу дорогу. Козаки мусїли тут лишити ся і пильнували нашого майна. Ми позабирали лиш то, що було найпотрібнїйше, щоби в глубоких пісках не мати великого тягару. Рижу і муки взяли ми на десять днів, упеченого хлїба на чотирнайцять днів і на такий самий час взяли також „талкану“ або праженої пшеничної муки, котру їсть ся таки зовсім сиру. Я взяв ще для себе кілька коробок консервів, чаю, цукру і кави а мої люди груди хінського цеголкового чаю. Той провіянт мав нам вистати аж до міста Черчену на другім боці пустинї. В одній скрині були спаковані всї мої наукові прилади, книжки і карти, одіж та всілякі дрібницї.

Досьвіта дня 20 грудня взяли ся ми накладати весь наш набір на верблюди. На одного верблюда вложили ми мою скринку з приладами, мій міх до спаня і скринку з кухонною посудиною. На другого верблюда наклали головний провіянт і одіж моїх людий; третий

Дня 1 вересня бачено японьску фльоту зложену з чотирох панцирників і дванайцятьох торпедовців коло кінчини Ляотішан. — Вкінци з Чіфу доносять, що Росиянам удало ся під Порт Артуром висадити у воздух японьский маґазин муніциї, який они заложили в місцевости Літімкан.

В справі мнимого зраненя ґр. Шептицкого, про що ми в послїднім числї писали, доносить Neues Wiener Tagblatt, що вість та імовірно неправдива, бо доси нема єї потвердженя у Відни, анї у родини. Вість та здаєть ся, повстала звідси, що з початку 12-дневних битв коло Ляояну, під місцевостию Аншін лучило ся, що козак, котрий держав коня ґр. Шептицкого, був поцілений кулею. З того видко, що ґр. Шептицкий мусїв стояти безпосередно за рядами борючих ся войск. — Як доносить згадана ґазета, ґр. Шептицкий був присутний вже в кількох великих битвах тої війни, а єго відвагу і сьмілість хвалять всї российскі ґенерали.

Новинки.

Львів дня 12-го вересня 1904.

— **Протоігуменом ОО. Василиян** вибраний о. Плятонїд Філяс, настоятель Василияньскої місиї в Канадї. Вибір відбув ся в той спосіб, що кождий монастир вислав свій голос на протоігумена в опечатаній куверті до Риму, а сими днями повідомлено Впр. Митрополита, що о. Філяс зістав вибраний протоігуменом. Впр. Митрополит звістив о. Філяса сейчас телеґрафічно про єго вибір і візвав до повороту до Галичини.

— **Нові уряди почтові.** Дирекция почт і телеґрафів оповіщує: З 1 серпня 1904 увійшов в житє новий уряд почтовий в Вахори, березівского пов. Округ доручень того уряду почтового становить обшар двірский і громада Бахор з оселею Ходорівка, громада Гарта з оселею Липник і Лїсківка. — З днем 16 липня 1904 увійшов в житє уряд почтовий в Старяві, мостиского повіта з звичайним обсягом діланя і назвою „Старява коло Стібна“. Округ доручень того уряду почтового становить громада і обшар двірский Старява з присїлками Заверхи, Наплїте і Новий двір та громада Чернява і Малнів з присїлками Дубина, Горбки, Молешка, Річка і Загорбки. Для відріжненя нового уряду почтового від істнуючого вже уряду в Старяві, добромильского повіта, буде той послїдний носити назву „Старява коло Хирова“.

— **Селяньску бурсу в Долинї** отвирає з днем 15 с. м. п. Іван Грабовеньский, на якого адресу належить зголошувати хлопців по день 15 с. м. Кождий хлопець має мати свою постїль, сьвідоцтво від місцевого учителя, чи надає ся до дальшої науки і заяву що до річної платнї за удержанє.

— **До Василияньскої бурси в Бучачи** принято між иншими кільканайцять учеників Русинів, які доси були в конвікті оо. Єзуїтів в Хирові. Питомцї Василияньскої бурси будуть побирати в дома науку французкої мови, до якої спроваджено окремого учителя, а між иншим і науку танцїв. Бурса устроєна на лад хирівского інституту з тою ріжницею, що питомцї в Бучачи ходять на науку до державної ґімназиї.

— **Самоубийство на улици.** Підофіцир жандармериї з Черкас коло Щирця, Александер Орловский, залюбив ся в паннї Камілї Н. і попросив о єї руку. Однако панна не хотїла о тім навіть чути. Вчера по полудни приїхав Орловский до Львова і тут недалеко мешканя улюбленої зажив стрихнїни. Стация ратункова відвезла єго до шпиталя, але мимо скорої помочи не удало ся самоубийника уратувати.

— **Огнї.** В Ваневичах, самбірского повіта, в ночи на 1 с.м. вибух пожар в домі Хаїма Берльфайнда і знищив цїлу загороду. Шкода оцїнена на 1300 К, була обезпечена. Огонь був підложений. — В Берегах, тогож повіта, погорів дня 9 с. м. дім громадский. Шкода обчислена на 400 К.

— **Відлет птиць.** Із Станиславова доносять, що в ночи з 5 на 6 с. м. упала на тамошну стацию зелїзниці цїла хмара дрібного перелетного птацтва. Найбільше було там плїшок і перепелиць. Ті птицї летїли вже мабуть до теплих країв, але зведені сильним електричним сьвітлом попали між телеґрафічні дроти і поранені застелили собою зелїзничий шлях двірця. Зелїзнича служба назбирала рано сотки живих і неживих птичок. Так вчасний перелет ріжнородного птацтва на полудне віщує скору зиму, бо, як звістно, наші перелетні птицї покидають нас аж в половинї жовтня.

— **Дотепні відповіди.** Одна з американьских редакций оголосила для реклями, що дасть 50 долярів нагороди тому із своїх передплатників, котрий пришле найлїпшу відповідь на питанє: „Який є найважнїйший чин в вашім житю?“ Редакция одержала поверх тисяч відповідий. Нагороду признано за відповідь: „Мої народини“. Вслїд за відповідями прибуло також много нових передплатників, тому редакция назначила нову нагороду 50 долярів за найвлучнїйшу відповідь на отсе питанє: „Першим разом ви відповіли, який був найважнїйший чин в вашім житю; тепер скажіть, яка є найважнїйша чинність в вашім житю?“ І знов наспіли тисячі відповідий, а нагороду признано за відповідь, яка заключала ся в однім слові: „віддиханє“.

— **З державних зелїзниць.** В окрузї львівскої дирекциї зелїзниць іменований старший ревідент Іван Україньский, заступник начальника, начальником філїї заряду возів у Львові. Перенесені зелїзничі адюнкти: Петро Новаковский зі Львова до Перемишля, Антін Добш зі Стрия до Тернополя і Станислав Міґоцкий з Перемишля до Дублян-Кранцберґу; асистенти: Володимир Устиянович зі Стрия до Ланцута, Каз. Домбровский з Переворска до Медики і Мих. Козиньский з Любачова до Посади Хирівскої; маніпулянтка Мария Пенот з Ярослава до Красного; на власне жаданє адюнкти: Александер Янушевский з Журавиці до Перемишля, Филип Гольцгакер з Рогізна до Журавиці, Стан. Міллер з Городка до Любінець, Роман Галюза з Підзамча до Городка; Людвик Дрошт зі Стрия до Перемишля і Юлїй Мінко з Тернополя до Стрия; та асистенти: Людвик Завадзкий з Ланьцута до Рогізна, Маєр Мондшайн з Тернополя до Стрия, Лев Дембовский з Самбора до Ярослава і Стан. Пшибильский з Дублян Кранценберґу до Перемишля.

† **Померли:** Лаврентий Недїльский, канцелярийний урядник судовий, в Угнові, дня 8 с. м.; — Василь Козакевич, кондуктор зелїзниці, дня 9 с. м., у Львові, в 38-ім роцї жи-

---

верблюд мусїв нести спорі кльоци дерева, четвертий кукурудзу для зьвірят а три прочі верблюди двигали великі груди леду в „тулумах“ (бордюгах з козячої шкіри). Три резервові верблюди несли лиш само дерево і лїд. Всї подорожні мали на собі добру зимову одїж і теплі кожухи.

Оттак заосмотрені і приготовлені вибрали ся ми в глубину пустинї Такля-макан. Ми ішли просто на захід; по правій руцї мали ми ріку Тарім, по лївім страшенні піски. Ріка була всюди замерзла; але ми лишили єї небавком по правім боцї а пустились на лїво в піски вздовж полуднево-всхідного берега озера Танабаґладї. Грубий на 20 центиметрів лїд вкривав озеро; вільної води нїгде не було видко. Дійшовши до найдальшого на полудне висуненого кінця озера, стали ми спочивати, вирубали в леді чотири полонки і наші верблюди могли тут ще раз, послїдний на довший час напити ся, кілько лиш могли. Они нїби таки й знали, що будуть мусїли довго бути без води, бо пили дуже довго з малими перервами, підчас котрих відсапували та рушали своїми мягкими губами так, що вода з них розбризкувала ся на всї боки. Зразу бояли ся іти на гладкий лїд і треба аж було посипати єго піском.

Наконець покинули ми сю послїдну воду і пустились тепер через піскові надуви, що окружали долину озера від полудня та розложили ся табором коло якогось замерзлого солонця (багнисте місце, де вода буває солона), на котрого північно-всхіднім кінци ріс густий очерет. Тут в найгустїйшім місци очерету вирубали ми мале кругле місце і так зробили собі нїби хату, котрої стїни творив очерет, що нас засланяв від вітру, а котрої кришею було небо. З верблюдів поздоймали ми набір і они могли тепер пасти ся в очеретї, а ми взяли ся лагодити вечеру. Парпі Бай був кухарем. Насамперед розложили огонь; назбирали сухого очерету, наклали на купу, а відтак з першого кльоца нарубали ощадно трохи трісок і підпалили. Парпі Бай покраяв мясо на дрібонькі куснички і вкинув до горшка, накришив цибулї, налив трохи води і приставив до огню а відтак ще вкинув кусник сала; відтак сполокав риж і всипав до горшка, долив води і накрив покришкою. Все то мусїло доти варити ся, аж риж добре розварив ся і вода по части випарувала. Оттак варить ся справдешний „правовірний“ душений риж. Покріпившись лягли ми спочивати.

Коли я на другий день вилїз з моєї баранвці, вихор все ще дув з полудневого заходу, але очерет добре нас засланяв а коло огню в сумерку було таки тепло. Дальше ішло ся нам таки досить добре. Ми все держали ся тих долинок, званих баїрами, що дивним дивом знаходять ся незасипані серед пісків. Вийшовши з нашого табору мусїли ми насамперед перейти через досить низьку лаву піску і зайшли до першої баїри, на котрій з початку була мала солона калабаня, котрої береги вкриті були зеренцями скристалїзованої соли. Друга і трета баїра були вже значно менші і ми вже побоювали ся, що они скінчать ся зовсїм і задлятого нам прийде ся іти самими пісками. Але четверта баїра успокоїла нас, бо була так велика як тамті три разом.

Тоті долинки, в котрих земля нїби однаково рівна, бувають відділені від себе вузкими смугами. Ґрунт в такій баїрі лиш рідко коли твердий. В сїй послїдній баїрі був він з дуже мілкого і вохкого пороху, в котрім верблюди западали на 40 центиметрів глубоко і можна було іти лиш дуже поволи; ми потребували 4 мінути, щоби уйти 200 метрів, отже робили на годину лиш 3 кільометри. Першому верблюдови було найгірше, бо він мусїв прокладати дорогу всім прочим, послїдний ішов вже як по добре утоптаній стежцї. Я їхав за ними на моїм сивім маленькім конику а мої люди ішли пішки.

Всї тоті баїри подібні зовсїм одна до другої і видко, що їх витворили однакові сили природи. Они тягнуть ся від північного всходу на полудневий захід і бувають взагалї лиш на один кільометр широкі. Ми держали заєдно лиш одного боку, бо земля там, де пісок переходить в порох, буває звичайно найтвердша. Они подібно як і озера обведені довкола пісками. Недалеко кінця четвертої баїри ми стали спочивати і тут було друге місце, де ми стояли табором. Ми попутали верблюди, щоби они не розбігли ся шукати паші, а відтак розложили дві ватри, бо нас було за богато, щоби гріти ся коло одної.

Нинї зробили ми 22 кільометрів дороги по найбільшій части на рівнім ґрунтї баїрів. Піскові лави межи тими долинками ставали щораз висші і ширші і нас брав страх, що дістанемо ся десь в безмежне море пісків. Тоті страшенно високі і безконечні маси пісків у всхіднім Туркестанї подобають в своїм розкладі на якусь сїть, котрої очка творять баїри. З котрої сторони ріки ми би й не були розпочали нашої дороги, а все були би вийшли на ті долинки, котрі лежать всї в тім самім напрямі на полудневий захід. Земля стає тепер вже твердша і вигіднїйша для верблюдів, а на „берегах“ показують ся поклади глини на півтора метра груба. Коли то не вітер повидував тоті долини, то їх могла поробити хиба лиш вода; їх окраї виглядають так, як би то колись були береги озер або рік. Що тоті баїри були колись дійстно озерами, за тим промавляє вже й то, що в них видко довкола верствами смуги піску перемішаного з солию. Такі долини поробили би ся й тепер, коли би повисихали теперішні озера, що знаходять ся коло ріки Тарім.

На третім місци, де ми ставали табором, взяли ся ми копати керницю і вже в глубинї трошки більше як 1 метер, добули обильне жерело води, котра показала 4 степенї тепла; але

тя; — о. Йосиф Лисяк, сотрудник катедральний в Перемишли, дня 9 с. м., в 26ім році житя, а третім сьвященьства.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

— **Руский Інститут музичний**, концесионована ц. к. намістництвом руска консерватория для науки теориї музики, інструментів і співу під управою „Союза співацких і музичних товариств“ у Львові зачав вже з днем 1 вересня с. р. вписи на рік шкільний 1904/5. Інститут принимає учеників і учениці на науку теориї і історії музики (дир. Вахнянин); гармонії і контрапункту (проф. Іаль), співу сольового (проф. Ясеницка); фортепяну (проф. Криницка, Ясеницка, Шухевичівна, Прокешівна), скрипки і віолї (проф. Бережницкий), віольончелї і контрабаса (проф. Арнольд Вольфсталь). Коли зголосить ся достаточне число учеників будуть відкриті також курси гри на фісгармонії і інструментах дутих (флет, клярнет, обое, вальторня, трубка). Вписи будуть відбувати ся в новім льокали шкільнім при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов. (напротив Народного Дому). Оплата шкільна виносить від 75 до 200 корон річно (залежно від курсу, на який ученик записує ся); вписове одноразово 4 корони. Ученики, що в попереднім році шкільнім були записані до Інститута мають предложити сьвідоцтво з попередного року і не платять вписового. Близші інформациї і приписи шкільні подає „Устав шкільний“ Інститута, по котрий можна зголошувати ся до секретаря Інститута п. М. Волошина, (Руска Бесїда, Ринок 10) а від 1 вересня в канцеляриї Інститута.
нок 10.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 12 вересня. Вчера відкрито тут з великим торжеством конґрес праси, котрий повитав також президент міністрів др. Кербер.

Петербург 12 вересня. (Рос. аґент. телеґр.). Цар покликав резервістів з 22 округів належачих до воєнного округа одеского з ґуберній херсоньской, бесарабской, таврідской і часть офіцирів резервових з цїлої держави.

Льондон 12 вересня. Тутешне японьске посольство оголошує таку депешу датовану дня 10 с. м. в Токіо: Як доносить маршалок Ояма, праве крило японьскої армії по битвах дня 4 і 5 с. м. обсадило копальні в Янтай. Головна сила Росиян уступила на північ від ріки Гун. Хінцї оповідають, що Росияни забрали зелїзницею 10.000 людий ранених. Японцї похоронили звиж 3000 Росиян.

Льондон 12 вересня. Бюро Райтера доносить з Ляояну: Японьскі вояки гуляють тут без стриму, минувшої ночи они явно розбивали. В загальнім заколотї ранено одного місионаря.

Гаґа 12 вересня. Всї держави приймили запрошеня на міжнародний конґрес в справі шпитальних кораблїв. Конґрес збере ся імовірно в жовтни. Президент Рузвельт заявив готовість скликати другий мировий конґрес, для ухваленя обовязуючої всї держави засади, щоби полагоджувати всякі непорозуміня розъемними судами.

Париж 12 вересня. Після справозданя ґенерала Троти, в послїдних борбах погибло богато Герерів, між ними два начальники. Забрано богато худоби. По стороні нїмецкій майже не було страт. Герери відступили на всхід. Погоня в напрямі всхіднім стрічає великі перепони з причини недостачі води і незнаня краю.

Константинополь 12 вересня. В Смирні було два случаї джуми. В наслїдок того заряджено оглядини лїкарскі на товари із Смирни.

вода була гірка і дуже солона. Земля тут нїгде незамерзла, хоч вохка аж під самим верхом; але она й всюди дуже перемішана з солию.

Дня 23 ґрудня пробудив нас знову страшенний вихор „буран“. Небо було вкрите хмарами а у воздусї був такий порох, що цїла охрестність на кілька сот метрів далеко щезала зовсім з очий і лиш найблизші предмети показували ся в тій темряві мов би якісь духи. Ті одинокі люди, які тут пустиня коли небудь виділа, дивували ся, що той летучий пісок, котрий особливо несе ся воздухами в часї весняних вітрів, не засипає зовсім тих баїр так, щоби они аж щезли з лиця землї. Але поправдї здає ся, що й кожде зеренце піску держить ся так само як електрична искра дрота, тої самої дороги, котра недозваляє єму спустити ся на долинку, лиш змушує его спадати на надуви. Здає ся, як коли-б пісок бояв ся голих місць; в дїйстности же то вітер все то робить.

Вийшовши з третого табору, ішли ми заєдно в ту сторону як село Татран, але показувало ся щораз виразнїйше, що ми доходимо до пісків, котрі стають щораз висші і висші. Вже тепер лави межи баїрами ставали і висші і ширші і ми бродили довше в піску як ступали по твердій земли. Кілька разів шукали ми навіть надармо за баїрою; ми очевидно збили ся з дороги і заблукали ся на великий надув межи долинками, котрого не добачили задля того, що воздух був повен пороху. Каравана мусїла станути і ми взяли ся шукати якогось переходу, а відтак кликали других за собою.

Три дальші баїри були глубокі як кітли, але такі малі, що лиш мало помогли нам в дорозї; до того ще були засипані надувами. Коли ми прийшли до дванайцятої, то вже нас аж страх брав. Ми так були помучені, що вже ледви ноги за собою волочили, а тут показала ся перед нами довга лава піску, котрій не видко було кінця. Верблюди мусїли що хвиля приставати, але остаточно вийшли ми аж на найвисше місце і звідси представив ся нам приятний несподіваний вид: глубоко під нами виднїла ся тринайцята долина, на котрій не було зовсім піску, а її другий конець щезав десь далеко в тумані пороху. Посеред сеї великої баїри видко було поодинокі тераси глини уложеної поземими верствами, що з далека виглядали мов би розвалини домів і мурів. Ми розложили ся межи двома такими стїнами. Доки горнець стоїть при огни і шумить самовар, то ми всї сидимо довкола ватри і гріє◌мо ся. По вечери мої люди ще балакають, а я при сьвітлї лїхтарні роблю мої записки. За кождий раз коли де ставмо табором, не сьміємо більше спалити дерева як лиш три поліна, два вечером, а одно рано; инакше не стало би нам запасу на дві недїлї.

Вихор притих був в ночи, а коли я раненько на другий день виставив голову з моєї міховатої бараницї, сьвітив місяць сріблавим сьвітлом на наш табор, в котрім всї спали і лиш чути було, як верблюди тяжко сопіли. Менї прийшло тоді на гадку, що коли-б так місяць міг ще дивити ся і думати як чоловік, то єму би дуже дивно стало, що тоті якісь бідні хробаки залїзли чогось у вічні піски і як би на злість хотять іти по тій части землї, що не для людий сотворена. Я завидував єму его високого місця в просторі сьвітовім, котрий дозваляє єму дивити ся з гори не лиш на се море піску в самій серединї Азиї, але й на мої рідні сторони на півночи, куди сего дня особливо несли ся мої гадки, бо то прецї був нинї сьвятий вечер!

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“
у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти **у М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).